

AUTEUR: GREGORY CREMMERYE – FOTO'S: GEERTJE FRANSSSEN EN JEAN-MARIE VERSIJP

SOCIAAL WERK IS NIET TE KOOP

Eerder dit jaar heeft het Gentse stadsbestuur na een openbare aanbesteding de opvang van vluchtelingen en daklozen in Campus Vesalius (Keramiekstraat 80) toegewezen aan de commerciële onderneming G4S Care. Voor een kwart miljoen euro zal deze onderneming een jaar lang 18 opvangplaatsen Deze beslissing deed veel stof opwaaien en stuitte op heel wat ongeloof en verzet vanuit de Gentse sociale sector. Dat G4S Care de enige indiener was, is opvallend. De aanpak van het bedrijf (deel van de multinational G4S die al meerdere malen in opspraak is gekomen inzake mensenrechten schendingen) zal dan ook met argusogen gevolgd worden. In dit stuk willen we niet het proces maken van een multinational die gespecialiseerd is in het uitvoeren van geprivatiseerde overheidstaken. We willen hier vooral focussen op de betekenis van het werken met openbare aanbestedingen door het Gentse stadsbestuur binnen de sociale sector.

Een openbare aanbesteding is zeker niet voor de hand liggend bij dit dossier. Het voorzien van opvang voor daklozen en het garanderen van het recht op huisvesting is in de eerste plaats de verantwoordelijkheid van de overheid. De keuze om opvang als stedelijke overheid zelf te organiseren of over te laten aan andere organisaties, hangt van verschillende overwegingen af. Wie heeft welke expertise? Wie kan de beste kwaliteit leveren? Wie werkt tegen welke prijs? Door te werken met een openbare aanbesteding opent men bewust?) de deur voor commerciële spelers. Dat is een normale gang van zaken voor het aanleggen van een straat. Voor het verstrekken van zorg aan (kwetsbare) mensen is/was dat niet het geval. Is dit nog altijd de visie van het stadsbestuur? Los van de ethische kwesties is het ook een bijzonder inefficiënte inzet van het belastinggeld. Waar een vzw in principe alle financiering omzet in dienstverlening, zal een commerciële onderneming steeds een deel van de

middelen doorschuiven naar haar aandeelhouders. Als die onderneming dat niet doet, zal ze niet lang blijven bestaan. Dat het stadsbestuur de urgentie voelde om de opvang in Campus Vesalius verder te zetten is een goeie zaak. In het verleden hebben de verschillende overheden te vaak gefaald inzake het opvangbeleid. Dat een groot deel van de opvang en ondersteuning voor daklozen en vluchtelingen uitgaat van vele vrijwilligers is hier een bewijs van. Ook in Gent zijn er vele tientallen burgers die zich hier met hart en ziel voor inzetten.

Volgens ons kon er meer gedaan worden om samen met het lokale middenveld tot een oplossing te komen alvorens de weg van een openbare aanbesteding te bewandelen. Het is makkelijk om kritiek te leveren op organisaties die niet

intekenden op de aanbesteding. Wie wat dieper nadenkt over het hele gebeuren, zal zich de vraag moeten stellen hoe het zo ver is kunnen komen. In onze ogen is er nood aan een grondige discussie tussen spelers uit het middenveld en het stadsbestuur over de rol van commerciële ondernemingen in de sociale sector. Hoe kijkt het nieuwe stadsbestuur naar de rol van de vele lokale organisaties in deze sector? Welke taken dienen door stadsdiensten uitgevoerd te worden? Wat valt er te winnen bij het tegen elkaar uitspelen van deze organisaties en commerciële spelers via openbare aanbestedingen? Wat valt er hier allemaal mee te verliezen?

De Stad spreekt reeds langer over coproductie. Een ernstig gesprek met het middenveld over hoe dit vorm zou kunnen krijgen en onder welke voorwaarden dit tot een optima-

lisering van grondrechten voor de meest kwetsbaren zou kunnen leiden, werd nog niet gevoerd.

Maar ook het middenveld zette een aantal stappen nog niet ... In welke organisaties is er een gedragen standpunt rond deze kwesties? En wie praatte al met wie in het middenveld over hoe we beter en meer kunnen samenwerken in deze dossiers? Coproductie, niet alleen met de stad maar ook tussen organisaties in het middenveld, tussen organisaties en burgers, met vrijwilligers, en niet te vergeten met de mensen zelf die toch nog meestal het lijdend voorwerp uitmaken van dergelijke beleidskeuzes.

Samenlevingsopbouw wil hier ook in de toekomst het gesprek over blijven aangaan. ■

